

[Ministeren for handel, industri og søfart.]

ændringer af loven på disse punkter, idet der ikke har kunnet tilvejebringes et flertal herfor. Spørgsmålet er derfor kun, om de nævnte problemer skal tages op på ny her i tinget. For mit vedkommende har jeg kunnet tiltræde den opfattelse, at der ikke er anledning til at forkorte bevillingernes gyldighedsperiode. Det er jo i den nugældende lov overladt til de kommunale myndigheder at vælge perioden imellem de angivne ydergrænser, og dette er for mig helt betryggende. Jeg finder heller ikke anledning til at foreslå ændringer vedrørende spørgsmålet om fornyelse af bevillinger og meddelelse og fornyelse af de foran nævnte begrænsede bevillinger. Jeg tror, det er rigtigt, at sager af denne art fortsat bør behandles af overbevillingsnævnet. Jeg har derfor ikke stillet forslag om andre ændringer i bestemmelsen i den gældende lovs § 4 end en rent redaktionel ændring.

Jeg skal herefter nævne lovforslagets § 3 (lovens § 7), hvorefter flytning af beværter- og gæstgivervirksomheder i byområderne kun skal kunne ske, hvis det lokale bevillingsnævn tillader dette. Forsåvidt angår de af overbevillingsnævnet meddelte bevillinger, gælder i øjeblikket den regel, at disse bevillinger ikke kan flyttes uden overbevillingsnævnets samtykke, således at der efter forslaget vil komme til at gælde den samme regel for alle bevillinger. Centralforeningen af Hotelvært- og Restauratørforeninger i Danmark har i det til lovforslaget optrykte bilag 20, se side 70, modsat sig det stillede forslag. Jeg tror imidlertid, at det af de af kommissionen nævnte grunde er en rigtig tanke, at bevillingsnævnet får lejlighed til at se på disse spørgsmål. Flyttetilladelse vil iøvrigt sikkert også blive givet af bevillingsnævnet, medmindre der agtes flyttet til et sted, hvor der ikke er trang til en ny virksomhed.

Det vil af betænkningen, side 44, ses, at det fra forskellig side er foreslået, at den i beværterlovens § 8 indeholdte dispensationsadgang til at tillade en beværter eller

gæstgiver at have to forretningssteder i samme kommune overgår til de lokale myndigheder. Kommissionens flertal er gået imod, at der stilles ændringsforslag herom. Jeg kan for mit vedkommende tiltræde, at der ikke er anledning til at gøre nogen forandring i de gældende regler. Spørgsmålets praktiske omfang er ikke stort, og der vil kunne opstå uheldige afvigelser fra kommune til kommune, hvis dispensationsbeføjelsen blev spredt.

Forslaget i § 4 a (lovens § 8), hvorefter overbevillingsnævnet inddrages i behandlingen af sager, der drejer sig om meddelelse af tilladelser til to forretningssteder i samme kommune, når spørgsmålet om bevillingsudstedelse til den virksomhed, der ønskes overtaget, er henlagt til overbevillingsnævnet, dækker den foreliggende praksis.

Lovforslagets § 5 (lovens § 9) tager sigte på at sikre, at der fra det offentlige side haves indseende med de særlige beværtningslokaler i tog, flyvemaskiner og skibe. Ministeriet for offentlige arbejder har udtalt sig om dette forslag i det til lovforslaget optrykte bilag 3, se side 23. Handelsministeriet vil for sit vedkommende tage spørgsmålet op til forhandling med rederiorganisationerne. I denne forbindelse kan opmærksomheden iøvrigt henledes på bemærkningerne i kommissionsbetænkningen side 70, hvor man har overvejet at foreslå regler om adgang til at drive beværing i statsbanernes motorkøretøjer i international fast rutefart. Kommissionens udtalelser vedrørende dette spørgsmål, hvorefter der ikke kan siges at være tilstrækkelig begrundelse for at stille forslag om en ændring af lovgivningen på dette punkt, har jeg kunnet tiltræde.

I kommissionsbetænkningen side 47 er der redegjort for visse ønsker om, at handelsministeriets dispensationsbeføjelse i beværterlovens § 11 til at tillade, at beværter- eller gæstgivervirksomhed med ret til udskænkning af stærke drikke drives i forbindelse med anden næring indenfor